

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 197.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000672880/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Vilje og Bud har lært jer det Grænseløse at kjende, og kun gjennem det Grænseløse gaar Vejen til det Evige.» —

Staupitz rejste sig: »Nu maa I have Farvel. Vi tales vel senere ved.»

Martin gik fra Generalvikarens Værelse, ned igjennem den lange Kloster-Korridor til sin Celle, som een, der kommer bærende paa en stor, rig Skat, som han vil aabne og udbrede for sine Øjne, saasomt han kan blive ene med den. Og i denne Skat var det de to Klenodier, han tænkte paa: Sandhed og Naade — ja, at *vi* skulde blot være sanddru for Gud, og *han* vilde være naadig. — Han satte sig ned i sin Celle og vilde tænke rigtig derover: han skulde saa aldrig mere spørge, om han var god nok for Gud, aldrig mere undersøge, maale, see efter — — Nej, han vilde ikke tænke over det! han vilde straks ud i det! Han vilde — — —

— — han gav sig til at bede sit Fadervor Gang paa Gang og bekjende sit Credo — — — aa, det var som at kaste sig ud — som at drikke det kolde Vand — — i Feber, som den Gang i Magdeburg, — det var — Herre Gud! ja — det var endelig at slippe ud af Foreløbigheden — — efter alle, alle de trøstesløse, vaandefulde Aar! Aa, min Barndoms Gud! tilgiv mig min Angst for Dig! — Det var at slippe ind i det Evige — — og bort fra hans gamle Faders Myndighed — — — Han havde aldrig været saadan før — aldrig bedt saadan — — —

Der var gaaet meget lang Tid. Da han blev sig almindelig bevidst igjen, opdagede han, at han sad og betragtede den mørkeblaa Slakke-Sten fra Smeltehytten ved Möllendorf. Der flammede pludselig en Kjærlighed op i ham til hans Fader og alt, hvad hans Faders var, tilligemed en jublende Glæde over at være løst fra ham, fri for hans Myndighed — — Denne lille, blaa Sten — det var den eneste Smykke-Ting i hans Celle, om nogen vilde regne den derfor — men den var ham mere værd end Kejserens Guldkrone! — — Den Dag, da han tog den derhjemme — — da var han endnu i sin Faders Vold! — — og da var han endnu i den Foreløbighed, som han aldrig havde troet